

Klagandens yrkanden

Klaganden yrkar att domstolen ska

- upphäva den dom som tribunalen meddelade den 15 november 2018,
- bifalla talan om ogiltigförklaring och ogiltigförklara det omtvistade beslutet,
- förplikta Europeiska kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Tribunalen meddelade den 15 november 2018 domen T-406/11, Prosegur Compañia de Seguridad/kommissionen ⁽¹⁾, som är föremål för förevarande överklagande. Tribunalen ogillade i den domen klagandens talan om ogiltigförklaring av Europeiska kommissionens beslut av den 12 januari 2011 ⁽²⁾ om "finansiellt mervärde" enligt artikel 12.5 i den spanska lagen om beskattning av juridiska personer.

Klaganden åberopar en grund till stöd för överklagandet. Grunden avser felaktig rättstillämpning i den överklagande domen avseende tolkningen av artikel 107.1 FEUF och begreppet selektivitet.

Klaganden gör bland annat gällande att tribunalen

- gjorde fel i samband med fastställandet av referenssystemet vid det första steget av selektivetsbedömningen,
- gjorde fel i samband med fastställandet av det syfte utifrån vilket de olika rättsliga och faktiska situationerna ska jämföras vid det andra steget i selektivetsbedömningen,
- gjorde som en följd av detta fel när den fördelade bevisbördan och tillämpade proportionalitetsprincipen,
- i andra hand, gjorde fel i bedömningen att det saknades bevisning för orsakssambandet mellan omöjligheten för företag för att fusionera utomlands och förvärvet av aktieinnehav utomlands, och
- i tredje hand, gjorde fel när den avfärdade argumentet att åtgärden kunde delas upp i flera delar beroende på procentandelen för det kontrollerande innehavet.

Förutom ett felaktigt rättsliga resonemang har tribunalen på flera ställen ersatt resonemanget i beslutet med sitt eget resonemang, och dess rättstillämpning är därigenom felaktig i dessa delar.

⁽¹⁾ Dom av den 15 november 2018, Prosegur Compañia de Seguridad /kommissionen (T-406/11, ej publicerad, EU:T:2018:793).

⁽²⁾ Kommissionens beslut 2011/282/EU av den 12 januari 2011 om avskrivning av skatt på finansiellt mervärde vid förvärv av betydande aktieinnehav i utländska företag C 45/07 (f.d. NN 51/07, f.d. CP 9/07) som Spanien har genomfört (EUT L 135, 2011, s. 1).

Talan väckt den 29 januari 2019 – Europeiska kommissionen mot Republiken Italien

(Mål C-63/19)

(2019/C 112/41)

Rättegångsspråk: italienska

Parter

Sökande: Europeiska kommissionen (ombud: R. Lyal, F. Tomat)

Svarande: Republiken Italien

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen ska

- fastställa att Republiken Italien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artiklarna 4 och 19 i rådets direktiv 2003/96/EG av den 27 oktober 2003 om en omstrukturering av gemenskapsramen för beskattning av energiprodukter och elektricitet ⁽¹⁾ genom att tillämpa nedsatta punktskattesatser på grundval av regional lagstiftning antagen i Friuli-Venezia Giulia, som föreskriver ett avgiftssystem för bensin och gasol som används som motorbränsle kopplat till försäljningen av sådana varor till personer bosatta i nämnda region, och
- förplikta Republiken Italien att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Den regionala lagstiftning som antagits i Friuli-Venezia Giulia har infört ett avgiftssystem för bensin och gasol som används som motorbränsle kopplat till försäljningen av sådana varor till personer bosatta i nämnda region. Systemet föreskriver i huvuddrag att när bränsle köps hos en bensinstation, ska den som driver denna betala ett bestämt belopp (per liter), vilken minskar det pris som ska betalas för bränslet. Regionalförvaltningen ska betala tillbaka det belopp som erlagts för mottagarnas köp av bränsle till dem som driver bensinstationerna.

Systematiken i direktiv 2003/96/EG, som har omstrukturerat gemenskapsramen för beskattning av energiprodukter och elektricitet, fordrar att varje medlemsstat ska tillämpa en enhetlig skattesats för varje produkt och för varje användningsområde inom hela landet. Den principen härrör från direktivets allmänna syfte, särskilt vad som anges i skälen 5 och 15 samt direktivbestämmelsernas lydelse och en systematisk tolkning av de bestämmelserna. Endast i de fall som uttryckligen preciseras i direktivet är det tillåtet att göra undantag från principen att varje medlemstat måste tillämpa en enhetlig skattesats för varje produkt och varje användningsområde. Direktiv 2003/96 innehåller en rad bestämmelser som låter medlemsstaterna tillämpa skattenedsättningar, skattebefrielser eller differentierade skattesatser beträffande specifika produkter eller specifika användningsområden. Det gäller särskilt artiklarna 5, 7, 15, 16 och 17 liksom artiklarna 18 och 19. Sådana nedsättningar, befrielser eller differentierade satser får införas av medlemsstaterna genom de metoder som anges i artikel 6 i direktivet, som föreskriver att medlemsstaterna har frihet att bevilja skattebefrielse eller skattenedsättning antingen direkt, genom en differentierad skattesats eller genom återbetalning av hela eller delar av skatten.

Enligt kommissionen utgör det aktuella fallet en nedsättning av punktskatten på motorbränsle som inte är tillåten enligt direktiv 2003/96/EG om beskattning av energiprodukter.

Kommissionen anser därför att Republiken Italien i detta fall har underlåtit att uppfylla sina förpliktelser enligt artiklarna 4 och 19 i rådets direktiv 2003/96/EG av den 27 oktober 2003 om en omstrukturering av gemenskapsramen för beskattning av energiprodukter och elektricitet.

⁽¹⁾ EUT L 283, 2003, s. 51.

Överklagande ingett den 29 januari 2019 av Reino de España av den dom som tribunalen (nionde avdelningen i utökad sammansättning) meddelade den 15 november 2018 i mål T-219/10 RENV, World Duty Free Group mot kommissionen

(Mål C-64/19 P)

(2019/C 112/42)

Rättegångsspråk: spanska

Parter

Klagande: Reino de España (ombud: A. Sampol Pucurull)